

dřívějších svých rozhodnutí, pokládá-li za to, že jest tu skutečně res judicata, zejména že táž otázka, kterou jest mu řešiti, byla mezi týmiž stranami již jedenkráté pravoplatně vyřízena.

Je-li tedy odkaz na právní moc dřívějších rozhodnutí v řízení admin. principiálně přípustný, a použil-li žal. úřad této možnosti, pak mohl by se st-l proti postupu žal. úřadu brániti buďto námitkou, že poukaz na právní moc dřívějšího rozhodnutí není v daném případě na místě, ježto se jedná o záležitost zcela jinou, než která dřívějším rozhodnutím byla řešena, nebo že ono dřívější rozhodnutí v moc práva nevešlo, anebo v moc práva vejíti nemohlo, nebo námitkou, že byly dány podmínky obnovy řízení admin. a úřad neprávem obnovu takovou odmítl.

St-l namítá z těchto možností jenom tolik, že žal. úřad nevyřídil žádost st-lovu o propočtení služební doby podle zák. č. 195/1920, v níž prý st-l svůj nárok opíral o zvláštní zákonné ustanovení, čímž se tato žádost podstatně liší od žádosti původní. Tím tedy uplatňuje st-l, že jeho rozklad z 10. listopadu 1923 se týká jiné záležitosti, než které se týkalo jeho podání z 20. března 1923 resp. z 10. července 1923.

Jest sice pravda, že se st-l v těchto posléze cit. podáních o zákon z 19. března 1920 č. 195 Sb. výslovně neopíral, st-l však sám také netvrdí, že by byl v podáních těch uplatňoval nárok na propočtení služ. doby na podkladě jiných skutkových okolností a na základě jiných zákonů předpisů. Ani žal. úřad — který v rozhodnutí z 18. srpna 1923 rovněž žádného zákonného ustanovení necituje — neměl na mysli žádných jiných předpisů než zákon č. 195/20, jak nade vši pochybnost plyne z toho, že žal. úřad zamítl žádost st-lovu za propočtení služební doby poukazem na tu okolnost, že st-l předepsanou přihlášku podal teprve v březnu 1920 a činnou službu v čsl. armádě nastoupil 1. prosince 1920 (srv. §§ 6 a 24 cit. zák.).

Nss neshledal tedy, že záležitost, která řešena byla v rozhodnutí z 18. srpna 1923, jest záležitostí jinou, než které se týká rozklad st-lův z 10. listopadu 1923, a nemohl proto ani námitku svrchu uvedenou shledati důvodnou.

Ježto pak stížnost dalších námitek neformuluje a zejména ani netvrdí, že st-l ve svém rozkladu uplatňoval nové skutkové okolnosti, které tu sice byly v době vydání onoho prvního rozhodnutí z 18. srpna 1923, kterých však st-l včas uplatniti nemohl, a ježto tedy ani není namítáno, že byly dány podmínky obnovy řízení, nemohl nss stížnosti shledati v žádném směru důvodnou a musil ji jako bezdůvodnou zamítnouti.

Č. 4483.

Státní zaměstnanci: * Z usnesení vlády z 22. února 1923 k resoluci přijaté sněmovnami k zákonu o požitcích státních zaměstnanců č. 394/22 nelze odvozovati právní nárok na poskytnutí odměn v usnesení tom uvedených (t. zv. starobní odměny).

Administrativní řízení: Resoluce usnesená třeba oběma sněmovnami N. S. není právní normou.

(Nález ze dne 7. března 1925 č. 3624.)

Prejudikatura: Boh. 4386 adm.

Věc: Jan K. v Praze proti ministerstvu financí stran starobní odměny.

Výrok: Stížnost se zamítá jako bezdůvodná.

Důvody: Nař. rozhodnutím zamítnuta byla žádost st-lova za přiznání starobní odměny ve smyslu usnesení vlády z 22. února 1923, vydaného k resoluci obou sněmoven, poněvadž dle podmínek stanovených pro udělení těchto odměn nutno od vojenské služby odečísti tříletou povinnou službu vojenskou a sedm roků ze služby poddůstojnické, tak že st-li vybývá pro zmíněnou odměnu započítatelná služ. doba 27 roků a 29 dnů, kdežto pro dosažení této odměny vyžaduje se v st-lově kategorii započítatelná doba 32 let.

Stížnost podanou do tohoto rozhodnutí nss neshledal důvodnou.

St-l žádostí z 3. dubna 1924 vznesl nárok toliko na přiznání starobní odměny ve smyslu resoluce obou sněmoven a shora cit. usnesení vlády z 22. února 1923. Jediné tento nárok byl předmětem nař. rozhodnutí. Jestliže min. odůvodňujíc odepření tohoto nároku, vyslovilo, že se jistá období služby vojenské st-li nezapočítávají do služ. doby, učinilo to právě jenom vzhledem k uplatňovanému nároku na odměnu, a nelze spatřovati v tom rozhodnutí, že se mu nepočítá do služby ani v relacích jiných. Pokud by tedy stížnost snad nař. rozhodnutí takto pojímala a proti němu v tomto směru brojila, je bezpodstatná.

Co se týče nároku na odměnu, opírá jej st-l o usnesení vlády z 22. února 1923, sdělené úřadům výnosem předsednictva ministerské rady z 9. března 1923, vydané na provedení resoluce obou sněmoven, jež byla přijata k zákonu o požitcích státních zaměstnanců.

Resoluce, byť i usnesená oběma sněmovnami Národního shromáždění, není žádnou právní normou a tudíž nemůže býti pro ty, jichž se týče, zdrojem nějakých subjektivních práv, ani netvoří pro vládu směrnici pevně závaznou, kterou by byla povinna se řídit.

Usnesení vlády shora citované — nehledě ani k tomu, zdali má náležitosti pravoplatné normy — neposkytuje obsahově st-li právního nároku na požadovanou odměnu, ježto stanoví, že státním zaměstnancům mohou za určitých podmínek býti povoleny roční odměny starobní. Jest tudíž poskytování těchto odměn fakultativní. Neposkytuje proto ani toto usnesení st-li nároku před nss stíhatelného, a nemůže st-l z toho, že nař. rozhodnutí dle jeho názoru odporuje smyslu těchto směrnic, dovozovati žádného porušení nějakého svého subj. práva (§ 2 zák. o ss) a jeví se tedy stížnost jeho bezdůvodnou.

K námitkám stížnosti třeba ještě dodati, že zmíněné usnesení není provedením zák. z 20. prosince 1922 č. 394 Sb., poněvadž zákon ten o starobních odměnách nejedná a vládu k nějaké úpravě v tomto směru nezmocňuje.

Č. 4484.

Školství. — Administrativní řízení: * Jest nezákonným, odmítne-li školský úřad opravný prostředek, podaný předsedou místní školní rady jménem a v zastoupení jejím bez jakéhokoliv dalšího